

The Thing in Groningen

Notts drug dealer behind doorstep assassination, Dutch court is told

ORDERS TO KILL



ACCUSED: Barnes (left) and Sowerby

TWO men have gone on trial accused of shooting a teacher eight times on his doorstep.

The heroin addicts are alleged to be part of a criminal operation led by Notts drug dealer Rob Down, now living in Spain.

Prosecutors say the pair were ordered to kill the Dutch teacher after his sister stole a van load of cannabis from the drug ring.

It is claimed Steven Barnes, of Sutton-in-Ashfield, and David Sowerby, of Sleaford, shot Gerard Meesters in a peaceful Dutch suburb.

They admit hitting him with four other men in November 2000, according to

By JAMES SMITH and DAN HODGKINS

know where his sister Jane Fisher-Fraser stayed his last after the visit, but her steps killed.

Barnes said he had wanted Sowerby outside Mr Meesters the night of the killing.

A court in Groningen heard what he told to repay a debt working as a driver.

He said Sowerby, a musician from prison, was paid to do and money they both deny.

The trial comes after John Down, Rob's brother, was jailed for 28 years in May for leading a Notts drug gang that smuggled huge quantities of heroin and amphetamine.

Full story: Pages 4&5

SAVE £
Fantastic offer of

Notts drug dealer assassination

OR
TO

Dit verhaal begint niet bij een begin en zal ook zonder einde zijn. Want er is geen begin en wat wel is, is nog niet afgelopen. Dit is een verhaal over twee avontuurlijke Nederlandse vrouwen, een Thelma en Louise, die ergens spoorloos in Spanje zijn. Het gaat ook over een lang stilgehouden, maar geslaagde ontsnapping uit een Nederlandse gevangenis, over de man die twee keer levenslang kreeg, en maar een keer wist te ontkomen, en over een gevreesde crimineel uit Nottingham die tot dusver de dans is ontsprongen. En allemaal hebben ze iets te maken met een voor Nederland uitzonderlijke liquidatie: die op een onschuldige man.

Dit verhaal gaat over The Thing in Groningen.

'Goedenavond, dit is de Avro, Opsporing Verzocht. Op maandag 12 mei 2008, 2e Pinksterdag, ontsnapt de 34-jarige Amsterdamse beroeps-crimineel Gwenette M. uit gevangenis De Zuyderbos in Heerhugowaard. De hoofdofficier van justitie in Amsterdam looft een beloning uit van 5.000 euro voor tips die leiden tot de aanhouding van M. De politie waarschuwt iedereen om hem niet zelf te benaderen, omdat M. zeer gewelddadig en vuurwapengevaarlijk is.'

Daarom willen politie en justitie, zegt het televisieprogramma, 'hem dan ook weer met spoed achter de tralies krijgen'.

De uitzending is op 12 mei 2009 en dat is precies één jaar na de ontsnapping. 'Met spoed' is dus relatief. Een paar weken later wordt in de justitiële wandelgangen in Groningen gesproken over die ontsnapping 'met hulp van buitenaf'. Een officiële bevestiging van de uitbraak loopt van het kastje naar de muur en is uiteindelijk niet te krijgen. De ontsnapping van Gwenette M. mag kennelijk vor 12 mei 2009 niet wereldkundig worden.

Misschien is dat omdat het iets te maken heeft met *The Thing* in Groningen

Een bij die zaak betrokken oud-rechercheur zegt: 'Zo'n oproep is natuurlijk kolder. Je vraagt aan mensen wat ze mogelijk een jaar geleden hebben gezien. Er zijn dan altijd mensen die de politie graag willen helpen en daarom van alles hebben gezien. Dat mogen wij dat allemaal gaan uitzoeken. Het levert vrijwel nooit iets op.'

Gwenette M. mag inmiddels Gwenette Martha heten. Hij is mei 2014 geliquideerd in Amsterdam, een van de zoveelste slachtoffers.

Op zondag 24 november 2002 is Gwenette in Groningen. Hij is dan 28 jaar en staat nog aan het begin van zijn criminele carrière. Tijdens het strafproces in de Bunker in Amsterdam-Osdorp, zegt Martha dat hij niet meer weet waarom hij die dag in Groningen was. Hij klinkt boos. Martha is een avond eerder door een arrestatieteam opgepakt en als getuige naar de Bunker gebracht. Hij zegt tegen de raadsheren van het hof Leeuwarden dat hij was gevraagd mee te gaan naar Groningen. Dan kon hij wat verdienen. Hij mocht ook wat jongens meenemen. Die konden dan ook wat verdienen.

President Hermans van het hof Leeuwarden vraagt: 'Welke jongens?'

Martha: 'Dat zeg ik niet'

Hermans, geïrriteerd: 'Wil je nog een tijdje de kelder in?'

Martha: 'De kelder? Wat is dat?'

Rechter Hermans, bars: 'Dat is een hok waar je in moet zitten als je niets wilt zeggen.'

Doorgaans worden getuigen vriendelijker behandeld.

Op 24 november 2002 is Gwenette Martha met een paar jongens naar Groningen gereden, naar de Uranusstraat in de noordelijke stadswijk De Paddepoel. Om half negen die avond bellen ze aan bij de woning van de hen onbekende Gerard Meesters, een oud-onderwijzer.

Een Engels sprekende man vraagt in gebrekkig Nederlands of Meesters weet waar Janette is. En haar vriendin Madeleine. Meesters zegt dat hij dat niet weet. Hij zegt dat hij al geruime tijd geen contact heeft met zijn zus. Daarop krijgt hij uit handen van Martha een papiertje, afgescheurd van een pakje Mascottenvloei, met daarop een telefoonnummer. Hij zegt dat Meesters dat nummer moet bellen en dan moet vertellen waar zijn zuster Janette is. Belt hij niet, zegt Martha tegen Gerard Meesters, dan komen ze (we?) terug en dan zal het niet bij praten blijven.

Vier dagen later, op een donderdagavond rond tien over zeven, wordt de 52-jarige Gerard Meesters in de hal van zijn woning met acht kogels in koelen bloede doodgeschoten. De schutter rent weg, springt in de gereedstaande auto en roept tegen de wachtende chauffeur: 'Go, go, go.' De auto, een zwarte Renault Kangoo, rijdt weg met gedoofde lichten.

De politie stelt later vast dat diezelfde auto vier dagen voor de moord en een kwartier voor het intimiderende bezoek aan Meesters ook in Groningen was: de auto is om kwart over acht geflitst op de ringweg. Op die flitsfoto zijn de twee inzittenden vaag zichtbaar.

De schrik bij de politie moet groot zijn geweest toen om 19.22 uur bij de meldkamer het bericht binnenkwam dat er een man was neergeschoten in de Uranusstraat. Meesters had die zondagavond de politie gebeld en verteld wat hem was overkomen. Dat hij was bedreigd. Die nacht brengt hij met zijn gezin elders door. De politie besluit tot een beperkt toezicht op de woning. Maar niet op die donderdagavond. Achttien minuten na de melding bij de meldkamer stelt de schouwarts vast dat Gerard Meesters is overleden.

In de rechtszaal in Groningen zal Gwenette Martha later zeggen dat hij schrok toen hij hoorde dat zijn dreigementen waarheid waren geworden. Dat 'ze' terug waren gekomen en niet om te praten. In juni 2004 wordt hij veroordeeld tot twaalf maanden celstraf wegens bedreiging met een misdrijf tegen het leven gericht. De andere twee aanwezigen, de jongens die hij mee mocht nemen, krijgen vier en tien maanden celstraf.

De grote vraag van het rechteam dat met het onderzoek is belast: wat is het motief? Waarom werd Gerard Meesters doodgeschoten? Meesters was die dag om zeven uur thuisgekomen, van een computerbeurs in Utrecht. Om vijf minuten over zeven logt hij in op zijn computer. Dat is een paar minuten voor de moord. In zijn vrije tijd repareerde Meesters computers. Een ontevreden klant? De omstandigheden doen de rechercheurs eerder denken aan een professioneel uitgevoerde liquidatie. Maar waarom?

Gerard Meesters hield zich niet bezig met criminaliteit.

Een week verstrijkt als in Amsterdam een vrouw een merkwaardig briefje in haar brievenbus aantreft. Op het briefje staat '*Madelin turn foon opbellen*', gevolgd door een telefoonnummer. In de envelop zit een uitgeknipt krantenartikel uit *Dagblad van het Noorden*. Het artikel maakt melding van de raadselachtige moord op Gerard Meesters. Het telefoonnummer is op één cijfer na gelijk aan het nummer dat Gerard Meesters kreeg.

De vrouw in Amsterdam vertelt aan de politie dat haar dochter in Spanje verblijft. Ze noemt de naam van een Nederlandse man die in Spanje woont. Die zou haar dochter in contact hebben gebracht met een Engelse organisatie die drugs ophaalt uit Marokko en doorvoert naar diverse landen. Haar dochter heet Madeleine. Zij heeft ook een vriendin met wie ze samen optrekt. Ene Janette.

Janette Meesters.

Het rechercheteam heeft een spoor en laat het idee dat een boze klant van Meesters, ontevreden over de reparatie van zijn laptop, is doorgeslagen, definitief varen. Op de envelop die de moeder van Madeleine ontving, worden vingerafdrukken aangetroffen. Die sporen leiden in de zomer van 2003 tot een hit in Engeland. De vingerafdrukken zijn te herleiden tot ene Steven Thomas B. Min of meer bij toeval verneemt het Groninger rechercheteam dat deze B. in een Nederlandse gevangenis verblijft, wegens een poging tot doodslag.

Onderzoek wijst ook uit dat B. veelvuldig optrekt met ene Daniel S. De twee reden vaak rond in huurauto's van een autobedrijf uit Tilburg. Op 24 november 2002 hadden ze de beschikking over een zwarte Renault Kangoo, met het kenteken 56-VZ-DG. Het geflitste kenteken. Het stel verbleef in een woning aan de Koolmees in een buitenwijk van Breda.

Het onderzoek heeft inmiddels een internationaal karakter gekregen. De Groninger politie werkt nu samen met het National Crime Squad in Engeland. Er wordt op grote schaal getapt. Er zullen uiteindelijk 20.000 taps worden geanalyseerd. De Engelsen slaan vooral aan als de naam van Red valt. Die kennen ze. Red was tot zeven jaar celstraf veroordeeld wegens doodslag, maar wist te ontsnappen.

Als dan ok nog de naam van ene Handley valt, komen de Engelsen zelfs direct in actie. Deze Handley wordt beschouwd als een van de grootste drugscriminelen van Engeland. En hij is voortvluchtig. Uit de taps kan worden opgemaakt dat Handley met zijn verloofde Donna gaat trouwen, er wordt een datum genoemd, maar geen locatie. De Engelse rechercheurs besluiten alle luxe trouwlocaties van Engeland en Schotland te benaderen. Met succes. Hij wordt op het bruiloftsfeest, kort voor het ja-woord, gearresteerd.

De telefoontaps leveren ook cryptische gesprekken op, waar de Groninger rechercheurs op aanslaan. Die gesprekken gaan bijvoorbeeld over *'die twee fucking bitches'*, en over *'fucking Thelma en Louise'*.

Op 22 januari 2003 (om 14.42 uur) neemt de politie een telefoongesprek op tussen Red en Tony Spencer, eveneens een goede bekende van de politie. Tony Spencer is dezelfde man die eerder sprak over Thelma en Louise.

Red: 'Peter kwam gisteravond en hij heeft me dat verteld. Weet je wat ik bedoel?'

Spencer: 'Fucking hell.'

Red: 'Ze hebben iemand 'up here' gedaan. Dat wil ik niet hebben weet je. Ik ga verhuizen.'

Done somebody up here betekent iemand vermoorden.

Op 15 februari 2003 (om 22.02 uur) belt Spencer met Red. Spencer is boos. Zegt: 'We pikken niets van niemand. Ik moet nog steeds de rekening betalen voor die sletten. Als ik die blonde te pakken krijg, zal ze er van lusten. We hebben het al met die andere gedaan en het gaat ook met haar gebeuren, dat zeg ik je. Als we haar niet kunnen vinden, zullen we het regelen. Ze zal betalen.'

Red vraagt: 'Wat bedoel je met die andere. Die andere meid?'

Spencer: 'Ja, we hebben met diegene afgerekend. Niet met haar persoonlijk, maar we hebben wraak moeten nemen met iemand in haar nabijheid. We wilden het niet doen, maar we hadden geen keus. We hebben een voorbeeld gesteld.'

Het zal nog tot 8 december 2003 duren voordat Steven B. (28) en Daniel S. (45), de mannen van de gehuurde Renault Kangoo uit Breda, worden aangehouden. In hun woning aan de Koolmes wordt een vuurwapen gevonden, zestien kilo cocaïne en een boekje. Daarin is een administratie bijgehouden met betrekking tot munitie. Het type kogels dat is vermeld, stemt overeen met het type kogel dat een einde maakte aan het leven van Gerard Meesters. In het boekje staan ook namen en telefoonnummers. Van Gwenette Martha bijvoorbeeld, aangeduid als Blacky. En van ene FKY. De Engelsen weten te vertellen dat FKY staat voor Franky, voor The Derbyman, voor Robert D.

En die kennen ze bij het National Crime Squad als geen ander.

In de rechtszaal ontkent Daniel S. dat hij op 28 november 2002 in Groningen is geweest. Een alibi heeft hij niet. Steven B. bekent.

Hij vertelt dat hij en S. die dag naar Groningen zijn gereden, naar de Uranusstraat.

S. was uitgestapt, hij had zelf naar de radio geluisterd en een sigaret gerookt.

Na een paar minuten dook S. weer op, stapte in en riep: *'Go, go, go. I've been told to kill somebody wich I have, and that is all you need to know.'*

B. vertelt dat hij was weggereden, met gedoofde lampen, precies zoals een getuige het die avond had waargenomen.

Tijdens de politieverhoren bekent Gwenette Martha tegenover de Groninger rechercheurs Wessels en Kok dat hij kort na 28 november 2002 in Amsterdam een ontmoeting heeft met Steven B. en Daniel S. Ze spraken over *the thing* in Groningen. S. zou tegen Gwenette Martha hebben gezegd: *'It was easy. I knocked on the door en shot the guy.'* Dit verklaart Steven B. Hij zegt dat hij dit S. heeft horen zeggen tegen Gwenette.

Bij de politie zou Martha dit hebben bevestigd, maar tijdens het proces in hoger beroep, in de Bunker, ontkent hij dit. Ook Wessels en Kok worden hierover als getuige gehoord. Zij zijn zonder twijfel.

Waarom moest Gerard Meesters worden geliquideerd?

Janette, de zes jaar jongere zus van Gerard Meesters, woont en leeft in Spanje. Daar heeft ze ene Madeleine ontmoet. Ze hebben samen een handel in tegels, dat wil zeggen, daar moet het op lijken. Ergens in 2002 worden de twee vrouwen in een gehuurd busje aangehouden bij een alcoholcontrole. Ze hebben flink gedronken. Het busje wordt in beslag genomen en gaat kort daarop terug naar de verhuurder. De twee vrouwen duiken onder en niet zonder reden. Want de verhuurder van het busje vindt 350 kilo hasj in het voertuig en belt de politie.

Maar de twee vrouwen hebben waarschijnlijk meer te vrezen van anderen dan van de Spaanse politie. Die anderen beweren dat in het busje niet 350 kilo, maar 1500 kilo hasj moet hebben gezeten. De anderen verdenken de twee vrouwen van een opzetje, oftewel van het achteroverdrukken van 1150 kilo hasj. Die anderen zijn zeer waarschijnlijk Tony Spencer en Robert D. Zij geven opdracht die twee *fucking Thelma and Louise* op te sporen.

De Nederlandse tak van de organisatie, gevestigd aan de Koolmees in Breda, krijgt de opdracht de familie van de twee vrouwen te benaderen. Met de voor Gerard Meesters fatale afloop. Zoals Spencer het op 15 februari via de telefoon zei: dat ze wraak hadden moeten nemen met iemand in haar nabijheid. Dat ze geen keus hadden, dat er een voorbeeld gesteld moest worden.

Het levensmotto van de grote man in dit verhaal, Robert D., is een eenvoudige. Pak jij iets van mij, dan pak ik iets van jou. Een mensenleven voor een partij gestolen hasj. Robert D, in de Engelse media De Generaal genoemd, komt uit de omgeving van Nottingham. Hij staat aan het hoofd van een internationale drugsorganisatie die hij met zijn familie met ijzeren hand leidt. Een organisatie met luitenanten en soldaten en keiharde huisregels. Wie zich niet aan de regels houdt, wordt mishandeld, gemarteld of vermoord. Of moet toezien hoe een (onschuldig) familielid wordt geliquideerd. Het geld dat met de handel in drugs wordt verdiend, tientallen miljoenen euro's, zou onder meer worden geïnvesteerd in de toeristenindustrie aan de Engelse oostkust.

In 2005 gaat het mis met de D-family. Ze worden gearresteerd en na een negen weken durend strafproces veroordeeld tot lange gevangenisstraffen. De hoofdverdachte John D., een broer van Robert, krijgt 24 jaar celstraf, vader Arthur acht. Als de verdachten tijdens de procesdagen van en naar de rechtbank worden vervoerd, hangen er politiehelikopters in de lucht. Zwaarbewapende

politie mensen bewaken het gerechtsgebouw in Nottingham. Het zijn ook voor Engelse begrippen extreem zware veiligheidsmaatregelen.

Alleen Robert D. weet de dans te ontspringen. Terwijl zijn familie voor lange tijd achter de tralies gaat, betreft hij, De Generaal, een fraai huis in de heuvels in het Spaanse Marbella. Kennelijk voelt hij zich daar onaantastbaar.

Als Steven B. en Daniel S. zich in datzelfde jaar wegens moord en deelname aan een criminele organisatie moeten verantwoorden voor de rechtbank in Groningen, staat ook de naam van Robert D. vermeld in de dagvaarding. Tijdens het proces in Groningen en een jaar later ook in hoger beroep in de Bunker in Amsterdam valt met regelmaat de naam van Robert D., als opdrachtgever van de liquidatie in Groningen. Ook het vonnis en het arrest zijn duidelijk: Gerard Meesters is vermoord in opdracht van een zeer gewelddadige Engelse drugsorganisatie.

Waarom zat Robert D. als opdrachtgever van moord niet in het Groninger verdachtenbankje? Als die vraag gesteld wordt, blijft een officieel antwoord uit. Informeel, in de wandelgangen, wordt gezegd dat die vraag niet gesteld moet worden. Nog niet.

Steven B. hoort op 23 juni 2005 een gevangenisstraf eisen van tien jaar wegens het medeplegen van moord. B, een kleine ietwat gedrongen man, was in Engeland een heroïnejunk, maar wist zich in de D-organisatie op te werken tot soldaat. Hij was drugstester en chauffeur. En hij kende zijn plek. Doen wat hem werd gezegd en geen vragen stellen. Hij werd zelf ook getest. Hij kreeg zeer vertrouwelijke informatie van de organisatie en werd vervolgens in elkaar geslagen: al zijn ledematen werden gebroken en zijn handen kapotgeslagen. Op die manier werd hem duidelijk gemaakt wat er zou gebeuren als hij niet goed zou omgaan met verkregen informatie.

De rechters in Groningen gaan hier even op in. Ze vragen of het niet onlogisch is, iemand bij voorbaat mishandelen. Dan kunnen ze die informatie toch beter niet geven? B. kijkt de rechters wat meewarig aan. 'Niet logisch? Voor mij is dat wel logisch. Zo werkt het gewoon. Wij zijn geen accountants.'

Steven B. zou hebben geweten, zegt het openbaar ministerie, waarom hij Daniel S. die dag naar Groningen moest rijden. Omdat er iemand doodgeschoten moest worden. B. bekent de rit naar Groningen, maar ontkent te hebben geweten van het waarom. Hij was chauffeur, voor hem was het een normale rit, een rit zoals zo vaak.

Hij vertelt dat de opdrachten telefonisch werden verstrekt. Door wie? Door een stem. Meestal ging het om het wegbrengen van pakketjes. Drugs? Zou kunnen. Hij reed omdat hij nou eenmaal chauffeur was. Hij had ook het rijbewijs, Daniel S. niet. Hij was in Breda beland, omdat hij werd verdacht van het stelen van een paar gram heroïne. Ook dat leverde hem een fikse afranseling op en een verbanning naar Nederland. Op die manier kon hij zijn 'schulden' inlossen. Hij vertelt dat het weigeren van een opdracht niet tot de mogelijkheden behoorde.

Na de moord op Gerard Meesters, verklaart B. in de rechtszaal, rijden ze via de ringweg Groningen uit, en gaan over de A7 richting Drachten. Na ongeveer tien minuten rijden, had B. bij de politie verteld, waren ze langs de snelweg gestopt en had Daniel S. het wapen weggegooid. De politie heeft later gezocht op 'ongeveer tien minuten rijden', maar het moordwapen is nooit gevonden.

De rechters constateren tijdens het proces dat B. bang is en zenuwachtig. In Engeland zou een prijs op zijn hoofd staan, omdat hij al te veel heeft gepraat.

De rechters vragen: 'Is het gevaarlijk om hier een verklaring af te leggen?'

B. antwoordt: 'Ze kunnen veel pijn in je leven bezorgen.'

Rechters: 'Zoals met Jannette haar broer is gebeurd?'

B.: 'Zoiets is niet ongebruikelijk.'

Steven B. zit in de rechtszaal links aan een tafeltje, rechts zit Daniel S.
Hij zegt ter aanvulling: 'Als je crimineel bent, moet je je altijd zorgen maken over je familie.'

Daniel S. ontkent zijn betrokkenheid bij de moord op Meesters stellig. Steven B. is op dat moment zijn grootste vijand. Maar tijdens de politieverhoren, in de beslotenheid van de kleine verhoorkamer, zegt S. iets opmerkelijks. De ondervragers leggen het vast en de officier van justitie citeert: 'Als ik de moord beken, heb ik geen leven meer. Dan moet ik vrezen voor mijn leven van mijn broers, neven en nichten. Ik zal dus nooit bekennen.'

Tijdens de rechtszaak in Groningen zegt hij: 'Mijn leven is een leugen. Ik lieg om te overleven.'
Vervolgens suggereert hij dat mogelijk Steven B. de moord zelf heeft gepleegd.

Daniel S. hoort de levenslange gevangenisstraf tegen zich eisen. En die straf legt de rechtbank ook op. Steven B. krijgt acht jaar en neemt daar genoeg mee. Hij ziet af van hoger beroep. Hij waant zich de komende jaren in een Nederlandse gevangenis waarschijnlijk veiliger dan waar dan ook.

Daniel S. gaat wel in hoger beroep. De behandeling bij het gerechtshof in Leeuwarden staat gepland in april 2006. Daags voor de zitting wordt het proces plotseling afgeblazen. Er zijn signalen opgevangen, zo heet het. Steven B. is kroongetuige in het proces. Zijn verklaring is uiterst belastend voor S. en de signalen willen dat er plannen bestaan die er aan moeten bijdragen dat B. het hof in Leeuwarden niet zal halen. Dit wordt serieus genomen.

Twee weken later meldt het hof van Leeuwarden zich bij 's lands meest beveiligde rechtszaal, de Bunker in Amsterdam-Osdorp.

Daniel S. is een kleine, iele man met een opvallend grote neus. Daarop rust een klein brilletje. Hij draagt witte sportsokken en dezelfde blauwe badslippers als een jaar geleden in Groningen. Zijn IQ ligt met 113 boven dat van de gemiddelde mens. Met zo'n score, merkt de president van het hof mr. Hermans op, doorloop je zo de universiteit.

S. antwoordt dat hij daar nooit bij stil heeft gestaan. Hij heeft de lagere school doorlopen en dat was het. Zijn jeugd had hij doorgebracht in eerst tuchthuizen en later in jeugdgevangnissen. Het leven van de dan inmiddels 48-jarige Daniel S. mag bizar heten. Als hij elf jaar is, wordt hij voor het eerst door een rechter veroordeeld. Op 4 juli 1978 – hij is dan 20 jaar – heeft hij elf veroordelingen op zijn naam staan. Op die dag krijgt hij levenslang wegens de moord, als 19-jarige gepleegd in 1977, op een bejaarde zeeman die hij doodslaat met een koevoet bij een inbraak in diens woning. De Engelse rechter omschrijft S.'s geestesvermogen als 'perfect gezond', maar noemt hem op basis van zijn daden een psychopaat.

Daniel S. verdwijnt achter de tralies. Na 22 jaar wordt hij, in 2000, overgeplaatst naar een half open inrichting, het HMP North Sea Camp in Lincolnshire. In januari 2001 gaat hij er vandoor. Als Andrew Love en met een vals paspoort weet hij de vaste wal van Europa te bereiken. Hij gaat naar Zwitserland en later naar Frankrijk. Naar eigen zeggen leefde hij daar als een bedelaar op straat, slapend op bankjes en onder bruggen.

Dan treft hij, zo wil zijn verhaal, iemand die hem herkent, als de ontsnapte moordenaar. Die iemand zegt ook te kunnen helpen. Hij kan werken in Nederland, vanuit een woning in Breda. Als conciërge en daarnaast moet hij pakketjes rondbrengen. Maar met chauffeur. Opdrachten krijgt hij van een stem door de telefoon. Weigeren kan niet. Vragen stellen evenmin.

Ik had weinig keus, zegt S. tegen de raadsheren.

Een van die raadsheren vraagt of hij ooit enig perspectief in zijn leven heeft gezien?
S.: 'No.'

Vervolgens vraagt diezelfde raadsheer en in alle ernst hoe hij zijn toekomst ziet?

S., met een tweede levenslang boven het hoofd en een klein lachje: 'Het ziet er somber uit. Ik heb geen geluk.'

Had hij 'go go go' geroepen die avond in Groningen? En had hij toen ook een zwart wapen in de hand gehad? Die hij in een witte plastic tas had gedaan? En die later even buiten Groningen langs de snelweg had weggegooid?

S.: 'Leugens.'

Had hij in de auto gezegd dat hij zojuist de opdracht iemand dood te schieten had uitgevoerd?

S.: 'Leugens.'

Had hij een paar dagen later tegen Gwenette Martha, in Amsterdam, gezegd: *'It was easy. I knocked on the door en shot the guy'*?

S.: 'Leugens.'

Had hij tussen twee politieverhoren in, in de rookruimte, zijn verbalisanten niet om begrip gevraagd voor zijn ontkenningen, omdat hij bij een bekentenis geen leven meer heeft, omdat een bekentenis zal worden gebruikt om strafvervolging in te stellen tegen zijn opdrachtgevers?

'Nonsens.'

Nadat de raadsheren hem acht uur lang hebben ondervraagd laat president Hermans doorschemeren bedenkingen te hebben bij de ontkenningen van S. De president zegt: 'Uw reacties moeten wel een zekere mate van aannemelijkheid hebben.'

Op de derde dag in de Bunker, op de dag dat de advocaten mogen pleiten, wordt het proces in hoger beroep onverwacht geschorst. Advocaat Wim Anker heeft net een pleidooi gehouden tegen de levenslange gevangenisstraf. Zijn kantoorgenoot Tjalling van der Goot had daarna gezegd dat de eis tot levenslang is gestoeld op te dun ijs. De schorsing komt op het moment dat iedereen in de Bunker dacht dat het hof aan Daniel S. het laatste woord zou gunnen. Maar in plaats daarvan zegt Hermans dat het hof de uiterste zorgvuldigheid wil betrachten met het oog op de uitzonderlijk hoge eis van levenslang.

Technisch bewijs dat Daniel S. de onschuldige Gerard Meesters heeft doodgeschoten is er niet. Op zeven van de acht kogelhulzen is wel DNA-materiaal aangetroffen, maar niet van de verdachte. Naar het moordwapen is overal op ongeveer tien minuten buiten Groningen en daar waar de toppen van de bomen te zien zijn gezocht, maar het wapen is nooit gevonden.

Er is niemand die het heeft gezien, dat Daniel S. om tien over zeven acht keer schoot.

Er zitten hiaten in het onderzoek, ondanks de 20.000 telefoontaps.

Er is alleen een vermoeden en de verklaring van Steven B.

Heeft B. niet alle reden zijn eigen straatje schoon te vegen?

De advocaten van S. zijn er ook nu nog, van overtuigd.

Het hof schorst het proces en eist een onderzoek door deskundigen naar de betrouwbaarheid van de verklaringen van B.

Daniel S. heeft kennelijk niet in de gaten dat deze onverwachte beslissing voor hem de redding kan zijn.

Maar het hoge IQ laat hem even in de steek. Heel boos roept hij: 'Ik heb hier twee dagen zitten verprutsen. *Fucking bullshit*. Het gaat maar door, er is geen enkel bewijs tegen mij. Ik ben onschuldig. Ik heb het helemaal gehad en ik kom hier niet terug.'

In december 2006 komen de deskundigen, onder wie prof. Peter van Koppen met de bevindingen, op basis van bestudering van de videobeelden die zijn gemaakt van de verhoren. Het is niet vast te stellen of B. de waarheid spreekt, dan wel niet kan worden aangetoond dat zijn beweringen op leugens berusten, luidt de deskundigenconclusie. Zij schrijven uiteindelijk: of B. ongeloofwaardig is, is niet aan ons de deskundigen, maar aan de rechters.

Ziedaar, zeggen de advocaten die lucht zien in de bevinden van de gedragswetenschappers. Je kunt niet iemand tot levenslang veroordelen op basis van een verklaring van een getuige die onbetrouwbaar, inconsistent en ongeloofwaardig is.

Twee weken later laten de advocaten weten zwaar teleurgesteld te zijn. Het gerechtshof veroordeelt Daniel S. conform de eis en voor hem de tweede keer in zijn bestaan, tot een levenslange gevangenisstraf.

Het hof van Leeuwarden schrijft dat de terugkeer van Daniel S. naar de samenleving, mede gezien zijn eerdere veroordeling tot levenslang, onaanvaardbaar is. 'Verdachte heeft als een ware desperado aangetoond uiterst koelbloedig en gewetenloos te kunnen zijn bij het uitvoeren van de opdrachten die hij kreeg.' Ook schrijft het hof dat 'van zijn uitspraak een afschrikkende werking moet uitgaan naar anderen die zich geroepen voelen hier te lande zulke ernstige misdaden te plegen'.

Of dit laatste veel indruk zal maken op die 'anderen', op hen die zich inlaten met de criminaliteit op het niveau van de D-family, is maar zeer de vraag. In februari 2009 werd in Leiderdorp de 33-jarige Amsterdamse crimineel Boneke Belserang geliquideerd. Belserang is een jeugdvriend van Gwenette Martha. Een broer van Boneke was ook een van de aanwezige mannen op 24 november bij de voordeur van Gerard Meesters.

Op het hoofd van Martha staan dan 5.000 justitie-euro's. Onduidelijk is waarom zijn ontsnapping pas na exact één jaar bekend werd gemaakt in Avro's Opsporing Verzocht. In de justitiële wandelgangen van Groningen gaat het verhaal dat Gwenette Martha in Dubai verblijft. En dat ze dat bij justitie, ondanks de Avro, heel goed weten.

Dubai.

Dat is waar Robert D. in juni 2008 op basis van een internationaal arrestatiebevel werd aangehouden. Op verzoek van de Spaanse politie die hem graag wil hebben vanwege de drugs. Maar ook de Engelsen hebben grote belangstelling. Misschien wel vanwege dezelfde drugs.

Nederlandse justitie-autoriteiten zijn na de aanhouding van Robert D. een paar keer in Nottingham geweest. Vanwege *The Thing*. Op de vraag of Robert D. als opdrachtgever van de liquidatie op Gerard Meesters ooit nog eens zijn opwachting zal maken in zittingszaal 14 van de rechtbank van Groningen, blijft een officieel antwoord uit.

In de wandelgangen heet het dat die vraag te vroeg wordt gesteld om te kunnen beantwoorden.

Het lot van Janette en Madeleine is onbekend. Janette Meesters is destijds door de Groninger politie getraceerd en begin 2003 als getuige van Spanje naar Nederland gebracht. Na het verhoor is zij door de politie teruggebracht naar Schiphol. Met Madeleine is nooit contact geweest. Daniel S. heeft zich gewend tot het Europese Hof voor de rechten van de mens in Straatsburg. Hij vindt dat iemand niet twee keer tot levenslang veroordeeld kan worden. In een cassatieprocedure vond de Hoge Raad van wel.

Rob Zijlstra

Koud Bloed, 2009

*Dit verhaal is gebaseerd op gesprekken met betrokken(oud-)
rechercheurs, vertegenwoordigers van het openbaar
ministerie en met de betrokken advocaten van de verdachten,
met collega-journalisten van Nottingham Evening Post en op
al datgene is gezegd en viel waar te nemen tijdens het*

*strafproces voor de rechtbank in Groningen en de drie
procesdagen in de Bunker in Amsterdam Osdorp.*